

## **Trei învieri – M. J. K.**

În Evangheliile se vorbește despre trei învieri pe care le-a făcut Domnul. Isus, când a fost pe pământ, a redat viața la trei morți – doi copii și un bărbat.

Sentiința de moarte, rostită de Dumnezeu asupra lui Adam și urmașilor săi, nu a fost anulată. Ea a fost aplicată în timpul lui Abel, precum și în timpul Domnului. Ea este valabilă chiar și astăzi, căci »moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit« (Romani 5, 21). Cuvântul spune însă: »Plata păcatului este moartea; dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru« (Romani 6, 23). Toți care Îl au pe El posedă viața veșnică. »Noi am trecut din moarte la viață« (1 Ioan 3, 14) și am fost înviați împreună cu Hristos, potrivit cu Epistola către Coloseni 3, 1.

Amintim aici acest adevăr, care stă la baza credinței noastre, pentru a accentua că în cazul celor trei învieri, cu care ne ocupăm, nu este vorba de viața veșnică; Domnul a redat celor trei persoane, care muriseră, viața *pământescă*. Această viață recăpătată nu se deosebea cu nimic de aceea pe care au avut-o mai înainte, așa că pentru toți trei trebuia să vină mai târziu ziua în care trebuiau din nou să moară. Cu toate acestea cele trei învieri au o importanță practică deosebită. Sunt tablouri ale noii vieți de înviere, pe care o posedă deja în timpul vieții lor pe pământ toți cei care au primit pe Hristos ca Mântuitor al lor, începând chiar din momentul întoarcerii lor la Domnul.

Să studiem pe scurt aceste trei relatări!

### ***Fiul văduvei din Nain (Luca 7, 11-15)***

Noi toți am fost asemenea acestui tânăr, fiul văduvei din Nain, morți în păcatele și fărâdelegile noastre, așa cum se exprimă Cuvântul. Am fost inapți să ieșim din această stare prin propriile puteri, tot așa cum a fost imposibil ca alții să ne elibereze. Dragostea plină de afecțiune a mamei nu a putut nicidecum să redea viața fiului ei tânăr care murise. Și tot așa este și cu noi: suntem total incapabili să ne salvăm atât pe noi, cât și pe alții. Cu siguranță, văduva din Nain și-ar fi jertfit viața, ca să salveze viața fiului ei, dar a fost imposibil.

Numai vocea puternică a Prințului vieții putea să redea viața tânărului, așa cum numai El a fost în stare să ne elibereze din starea de moarte morală în care eram.

»Tinerelule, scoală-te, îți spun!« - Nu este remarcabil că primul efect al lucrării Domnului făcută acestui tânăr a fost, că el a început să vorbească, în timp ce ședea și nu făcuse nici măcar un pas? Nu ni se spune ce a zis tânărul, dar ne putem imagina că cuvintele lui redau bucuria lui, o consecință a darului vieții care i-a fost redăruită.

Tocmai aceasta ar trebui să caracterizeze pe toți care au primit o viață mult mai prețioasă ca aceea pe care a primit-o tânărul; căci este vorba de viața veșnică. Vor putea aceste rânduri să miște un tânăr sau o tânără, care prin credință au primit viața veșnică, dar care nu au mărturisit încă aceasta? O, nu mai aștepta, fă aceasta cât mai curând! Prin aceasta vei face bucurie părinților tăi, și tuturor aceluia care te iubesc, care se va asemăna cu bucuria acelei văduve sărmăne, care cu siguranță a avut-o atunci când fiul ei a depus mărturie despre învierea lui. Nimeni dintre noi să nu uite că cuvântul credinței constă în mărturisirea cu gura pe Isus ca Domn (Romani 10, 8-9), nu amâna nici măcar o zi!

**Fiica lui Iair** (*Luca 8, 40-42, 49-56*)

Această relatare ne învață o lecție nu mai puțin lipsită de importanță.

Fetița dormea somnul morții, atunci când Domnul a intrat în casa părinților ei, și numai El putea să recunoască în ea prezența unui suflet viu. De aceea putea spune: »Ea nu a murit, ci doarme«. El a biruit moartea, și de aceea numai vocea Lui puternică putea să readucă la viață această fetiță.

Vocea lui de har s-a adresat și părinților ei și le-a poruncit să dea de mâncare fetiței lor. Grijă atentă față de copil, dar și cuvinte severe adresate părinților, ca și nouă! Fata lui Iair ar fi devenit slăbită fără hrană și ar fi căzut iarăși într-o stare de somn de moarte.

Dacă Domnul a dat viață copiilor noștri, este de datoria noastră să-i hrănim cu mana cerească a Cuvântului lui Dumnezeu, fără să așteptăm să treacă nici măcar o zi. Responsabilitatea noastră constă în a da hrană copiilor pe care ni i-a încredințat Dumnezeu, și în sens larg tuturor copiilor credinței, corespunzător vârstei și nevoilor lor spirituale, ca ei să crească în credință.

**Lazăr** (*Ioan 11, 38-44*)

Și Lazăr a fost mort, putrefacția era deja în acțiune atunci când vocea puternică a Domnului l-a chemat din mormânt: »Lazăre, vino afară!« Isus a zis celor ce stăteau în jurul Lui: »Dezlegați-l și lăsați-l să meargă!«

»Dezlegați-l!«, ajutați-i să se elibereze de tot ce putea să-l țină legat în legăturile morții, de tot ce era în legătură cu trupul său stricat, supus putrefacției. Dragă frate, nu trebuie să lăsăm pe cei care au primit viața nouă să umble în legăturile carnale. Acestea îi va împiedica să savureze viața nouă. Să ne preocupăm de ei, ca să recunoască ce înseamnă libertatea copiilor lui Dumnezeu.

»Lăsați-l să meargă!« Unde să meargă? Nu trebuia să i se spună lui Lazăr unde să meargă. Dezlegat de legăturile lui, inima lui l-a călăuzit imediat acolo unde îl găsim în capitolul 12, la locul unde Domnul lui se ducea cu plăcere, în Betania. Acolo a fost pregătită o cină pentru Domnul și acolo a fost un loc rezervat pentru »Lazăr, care fusese mort, și pe care Isus îl înviase din morți.«

În această casă s-a răspândit un parfum, un parfum al adorării provenit din mirul de nard cu care Maria a uns picioarele Domnului. Nu auzim nici-un cuvânt din gura lui Lazăr, dar el a luat parte la acest serviciu divin și a adus adorare.

Dacă am înțeles lucrarea de răscumpărare și de dragoste, pe care Domnul a făcut-o pentru noi, nu vom întârzia să mergem la locul unde El a promis să fie prezent. Vom fi împreună cu doi sau trei care sunt adunați în spre Numele Său, ca să-și ocupe locul la Masa Sa, pe care El l-a pregătit pentru fiecare din ai Săi.

Să depunem mărturie, după modelul fiului văduvei din Nain; să ne hrănim din El, după exemplul ficei lui Iair; să luăm parte la Masa Sa, în adorare și în părtășie cu El, ca Lazăr – acestea sunt roadele binecuvântate ale vieții noi, pe care ne-a dat-o El.

El să ne dea har să înfăptuim aceasta!